

O poklad strýca Juráša

Mravenec Igor

Jméno a příjmení: Jakub Novotný
Třída: 9.
Věk:
Téma:
Adresa:
Škola: ZŠ Nový Hrozenkov
Telefon:
Datum:

Ahoj, jmenuji se Igor. Jsem kuchyňský mravenec přebývajícím v kuchyni jednoho rodinného domku. Žiju tady se svou rodinou a rozhodl jsem se vám vyprávět svůj příběh.

Moje rodina žije v plyšovém medvídkovi, který kdysi zapadl za kuchyňskou linku, ale už ho nikdy nikdo nehledal. Je v něm útulno. V jeho hlavě jsme si vybudovali obrovskou ložnici. Tělo slouží jako jídelna. V končetinách jsme zbudovali dílny třeba na výrobu karamelu z posbíraného cukru. Tu mám nejradši.

Ale zpátky k tomu příběhu. Asi před týdnem jsem se vydal na výpravu. Chtěl jsem prozkoumat vysoké skříňové hory tyčící se naproti našemu domu. Staré mouchy obývající lustr vyprávěly o nescetném bohatství zdejších skříní. Někteří nevěřili a ti co věřili, tvrdili, že je nemožné se tam dostat. Já jim nevěřil.

Jednoho dne jsem se prostě ráno vytratil a vydal jsem se na cestu. Vylezl jsem zpoza kuchyňské linky. Předemnou se rozprostírala pustá kachličkovitá krajina. Jediné, co jsem viděl, byly vysoké sloupy tyčící se k horské planině stolu. Vytáhl jsem dalekohled a rozhlédl jsem se. Kolem byla černočerná tma. Nic se ani nehnulo. Rozběhl jsem se. Blížil jsem se k prvnímu sloupu. Jsem tu. První část cesty byla za mnou. Chystal jsem se znovu rozběhnout, ale vtom se rozsvítilo. Země se začala otřásat. Málem jsem umřel leknutím, když vedle mě dopadla obrovská noha. Uklidnil jsem se a pomalu jsem se plížil k druhému sloupu. Došel jsem k němu a spatřil jsem další pláň. Byla větší. Zemětřesení se znovu ozvalo a obří nohy zmizely. Oddychl jsem si.

Opět jsem se rozhlédl. Nic podezřelého jsem neviděl, tak jsem se rozběhl.

Asi v půlce planiny se kolem mihl stín. Znejistil jsem. Pokračoval jsem však v cestě. Jako blesk z čistého nebe se k zemi snesla zdejší domácí straka. Nechápu, jak může někdo mít tak ohavného mazlíčka. Vrhla se na mě. Její ostrý, špičatý zobák dopadl těsně vedle mě. Straka zběsile klovala kolem mě. Nebylo úniku. Vtom mě to napadlo. Proběhl jsem jí mezi nohama a chytil jsem se jejího peří na ocase. Opatrně jsem jí vylezl na hlavu. Ještě pořád zběsile poskakovala po kachličkové podlaze. Najednou se vznesla do vzduch. S tím jsem nepočítal. Poletovala po domě. Najednou sebou prudce šklubla a to mě rozhodilo. Pustil jsem pírko, kterého jsem se držel a padal jsem. Je po mě, pomyslel jsem si. Přišel tvrdý náraz. To mě omráčilo.

Po pěti minutách jsem se vzpamatoval a teprve teď jsem si uvědomil, kde jsem. Pode mnou byla obrovská propast. V mojí úrovni visel lustr a hluboko pode mnou byl můj domov. Dokázal jsem to. Kolem vrátek byla naštěstí velká škvíra, jíž prosvítalo dovnitř světlo. Vešel jsem dovnitř. Připadal jsem si jako v pohádce, všude kolem byla spousta jídla. Nabral jsem si potřebné zásoby a vydal jsem se na zpáteční cestu. Objevil jsem relativně snadnou a hlavně bezpečnou cestu. Od té doby naše rodina nikdy netrpěla hlady.